

Το Περιοδικό μας...

A'3

Οι Εκθέσεις μας...

Από τους μαθητές:

Ευαγγελία Τζόγκου
Σταθούλα Μπροτζάκη
Μαρία Παγκάλου
Γιάννη Πετρακάκη
Χρύσα Παπαγιαννάκη
Άννα Πλατοκούκη
Γιάννη Σπανουδάκη

Υπεύθυνη
του τμήματός μας
κ. Ψωμά Στέλλα

Ο Χαρακτήρας του ανθρώπου!

Τι? Το ξεχάσατε? Κάποτε ήσασταν και εσείς μικρά! Κάποτε θέλατε να παίξετε και να τρέξετε αγκαλιά με τον αγαπημένο σας αρκούδο που δεν αποχωριζόσασταν ποτέ. Κάποτε κι εσείς με παιγνιώδης διάθεση τρέχατε προς την πύλη του δημοτικού σχολείου προσμένοντας τους φίλους σας. Κάποτε και εγώ μα και εσείς νιώσαμε να μας τρυπάν την καρδιά αυτά τα συναισθήματα γιατί όλοι είμαστε άνθρωποι που κάθε συναίσθημα το θυμόμαστε για πάντα και περισσότερο αν είναι πρωτόγνωρο. Έτσι χτίζετε ο χαρακτήρας μας.

Η καλή μας μεριά έχει δοθεί από τους σωστούς γονείς και τους δασκάλους. Προσπαθούν και αγωνίζονται για να μας μάθουν πιο είναι το καλό και πιο το κακό, να διαλέγουμε τον σωστό δρόμο και από αυτήν την παιδικότητα και την αθωότητα κάθε παιδιού που σίγουρα όσο πιο πολύ κρατήσει τόσο πιο καλά στοιχεία θα δώσει στον χαρακτήρα μας όπως περισσότερη στοργή και συμπόνια. Η κακή μεριά μας μπορεί να είναι κακές συνήθειες ή απλά ελαττώματα. Στην μελανή πλευρά από πίσω υπάρχει πάντα κάτι αρνητικό και αυτό το λένε και επιστήμονες ψυχολόγοι βάση διαφόρων μελετών που έχουν γίνει πάνω σε αυτό το θέμα. Στα κακά χαρακτηριστικά μας μπορεί να συμβάλει ένα κάποια τραυματική παιδική εμπειρία που να κατέβαλε ένα μικρό μέρος της ψυχής μας και αυτό το μελανό μέρος να μας βγει από μέσα μας μετά από χρόνια σε μία κακή συνήθεια ή σε μία κακή πράξη. Στις μέρες μας ένας αkéραιος και σωστός χαρακτήρας είναι λίγο δύσκολο γιατί υπάρχουν πολλές αρνητικές επιρροές που δεν μπορείς να αποφύγεις.

Η γνώμη μου είναι ότι ο τέλειος χαρακτήρας για όλους δεν υπάρχει αλλά υπάρχει ο τέλειος χαρακτήρας για κάθε ένα από εμάς ξεχωριστά.....!!!!

ΣΤΑΘΟΥΛΑ ΜΠΡΟΤΖΑΚΗ

Ο χαρακτήρας για να διαμορφωθεί θέλει να δουλέψουν πολύ, οι οικογένεια νηπιαγωγοί , οι δάσκαλοι , οι καθηγητές και οι φίλοι.

Όταν γεννιέται ένας άνθρωπος οι γονείς του προσπαθούν πάντα για το καλύτερο, μαθαίνουν στο παιδί τους τα πρώτα λόγια και τα πρώτα βήματα, πώς να συμπεριφέρεται, πώς να τρώει, πώς να φύλαει

τα πράγματα του, και γενικά ότι καλύτερο μπορούν να του δώσουν. Μετά οι νηπιαγωγοί, οι δάσκαλοι και οι καθηγητές δίνουν στο παιδί

την μόρφωση που είναι ακόμα πιο σημαντική από το χαρακτήρα.

Του δίνουν τα πρώτα φώτα στην μόρφωση κι αυτό σιγά - σιγά διαμορφώνει το χαρακτήρα του, με τα τόσα ουσιαστικά

πράγματα που μαθαίνει, βεβαία βοηθάει πολύ και οι φίλοι του

παιδιού, οι παρέες είναι πολύ σημαντικές στην συμπεριφορά γιατί μαθαίνει πως πρέπει να συμπεριφέρονται και στον έξω κόσμο, όπως και τα αθλήματα γιατί μαθαίνει στην ομαδικότητα και στο να μοιράζετε πράγματα.

Όλα αυτά πιστεύω πως είναι τα πιο σημαντικά για να δημιουργηθεί ένας καλός χαρακτήρας. Πρέπει να δουλέψουν μαζί παρά πολύ άνθρωποι μαζί με την οικογένεια για να γεννηθεί ένας σωστός και δυνατός χαρακτήρας.

ΧΡΥΣΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΗ

Στην Αρχαία Ελλάδα, όπως μαθαίνουμε από ιστορία, ο χαρακτήρας ενός ανθρώπου άρχιζε να φτιάχνεται από παιδί. Στα πρώτα στάδια της ζωής του, οι γονείς του μάθαιναν τι είναι καλό και τι κακό και στη συνέχεια οι δάσκαλοι το μόρφωναν όσα καλύτερα μπορούσαν.

Σήμερα, δεν νομίζω ότι ο τρόπος που φτιάχνεται ο χαρακτήρας ενός ανθρώπου έχει αλλάξει ιδιαίτερα. Οι γονείς ξεκινούν να μαθαίνουν στο παιδί τους να συμπεριφέρεται σωστά και αργότερα οι δάσκαλοι προσπαθούν να κάνουν το παιδί καλύτερο άνθρωπο με πολύ καλούς τρόπους. Όλοι οι άνθρωποι έχουν έναν χαρακτήρα, αλλά όχι όλοι καλό.

Μερικοί άνθρωποι είναι χαρισματική και έχουν πολλές γνώσης, αλλά δεν έχουν έναν αξιοπρεπή χαρακτήρα. Δεν είναι ευγενική και νοιάζονται μονό για το εαυτό τους.

Κατά τη γνώμη μου ένας άνθρωπος για να έχει καλό χαρακτήρα, δεν χρειάζεται να έχει πολλές γνώσεις, αλλά χρειάζεται να έχει συναισθηματική νοημοσύνη και να είναι ανιδιοτελής.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΤΡΑΚΑΚΗΣ

Ποιήματα για τη Φύση!!!

Γεμάτη είναι την Άνοιξη
με ομορφιές η φύση
και όμορφα τα χρώματα
που έχει του ήλιου η δύση.

Οι κάμποι οι απέραντοι
με τα όμορφα λουλούδια
και των πουλιών το πέταγμα
και τα όμορφα τραγούδια.

Του καταρράκτη οι χορδές
που πέφτουν στο ποτάμι
ουράνια τόξα ο Θεός
εκεί αν θέλει βάνει.

ΜΑΡΙΑ ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Τα πρωτοβρόχια έπεσαν
πρασίνισε όλη η πλάση
να φάει και το πρόβατο
μέχρι που να χωρτάσει.

Πέφτουν τα φύλλα γίνονται
γυμνά τα φυλλοβόλα
και τα παιδάκια κυνηγούν
πουλιά μ' αεροβόλα.

Στο χόρτο παίζουν τα παιδιά
τη μπάλα και φωνάζουν
λογομαχούν και βρίζονται
και έτσι διασκεδάζουν.

ANNA ΠΛΑΤΟΚΟΥΚΗ

Γράμμα στον Πατέρα για τα Χριστούγεννα!

Σεβαστέ μου πατέρα,

ήρθαν τα Χριστούγεννα...! Η πιο όμορφη και χαρμόσυνη γιορτή του χρόνου! Η γιορτή όπου περιμένουμε τον ιστορικό Αϊ-Βασίλη να μας προσφέρει απλόχερα τα δώρα. Που όμως θα περάσουμε αυτές τις χαρούμενες και ευχάριστες στιγμές; Εγώ έχω υπόψη μου κάποια μέρη... Ας στα πω για να πάρουμε μια απόφαση και με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας.

Λοιπόν, πατέρα, οι σκέψεις μου ταξιδεύουν σε μαγευτικά μέρη όπου θα ταιριάζουν με τη μαγευτική αυτή γιορτή. Θα μπορούσαμε να πάμε σε 'να χριστουγεννιάτικο τοπίο, όπως κάποιο κέντρο όπου θα είναι ειδικά για την ημέρα τις αντίστροφης μέτρησης. Φαντάζεσαι, πως θα ήταν αν πηγαίναμε σε εκείνο το μέρος; Γεμάτο μουσική, τραγούδια, χορούς, χαρές, ευχές κι ένα πέπλο αγάπης να μας διαπερνάει. Οι χαρούμενες και γιορτινές σκέψεις μας θα επέπλεαν σε μια θάλασσα μαγείας...

Όμως, από μια άλλη οπτική γωνία, σκέφτομαι την οικονομική αυτή αδυναμία που καταπνίγει όχι μόνο εμάς αλλά όλους του Έλληνες. Οπότε μία άλλη εκδοχή θα ήταν να πηγαίναμε επίσκεψη στη θεία, που πριν λίγο καιρό εγκαταστάθηκε εδώ, στην Κρήτη. Και μ' αυτό τον τρόπο θα περάσουμε "υπέροχα", που για εμένα αυτή η λέξη σημαίνει "οικογενειακά".

Υπέροχέ μου μπαμπά, το που θα πάμε, γνωρίζω, δεν είναι μονάχα δική μου υπόθεση αλλά καθαρά όλης της οικογένειας. Εγώ σου έγραψα τη γνώμη μου με σκοπό να σε διευκολύνω, εσένα σαν την "κεφαλή" της οικογένειας, να πάρεις μια απόφαση σχετικά με το "ταξίδι" μας κατά τη διάρκεια των Χριστουγέννων. Εξάλλου δεν θέλω να πάμε σε άλλα μέρη, στο εξωτερικό για παράδειγμα, όπου τα λεφτά θα παίζουν σημαντικό ρόλο. Εγώ θέλω στην ταινία όπου σκηνοθέτης θα είναι η πανέμορφη, ονειρευτή γιορτή, τα Χριστούγεννα, να είμαστε εμείς οι πρωταγωνιστές. Και μην ξεχνάς...όλη η ουσία των Χριστουγέννων δεν είναι στον τόπο όπου θα πάμε αλλά στο πώς θα περάσουμε, και κάτι τέτοιες οικογενειακές στιγμές αγάπης που βιώνουμε μέσω μιας τέτοιας γιορτής, όπως τα φανταστικά Χριστούγεννα κυλάνε πάντα ευχάριστα, γεμάτα αγάπη...!

Με σεβασμό,

η κόρη σου Εύα.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΖΟΓΚΟΥ

Αγαπημένε μου Μπαμπά,

Για φέτος τα Χριστούγεννα δεν θα ήθελα κάτι ξεχωριστό από τα άλλα Χριστούγεννα. Όπως γνωρίζουμε υπάρχει ανάμεσα σε όλους τους ανθρώπους ένας δαίμονας που ονομάζεται οικονομική κρίση. Γι' αυτό και εγώ δεν θα ήθελα να πάμε κάπου αυτά τα Χριστούγεννα. Το πολύ πολύ καμιά βόλτα στο Ρέθυμνο αυτό μου αρκεί. Ξέρω πως άμα είχες τις οικονομικές ανέσεις δεν θα είχες πρόβλημα αλλά δεν πειράζει. Για την ακρίβεια προτιμώ να είμαι τα Χριστούγεννα με ανθρώπους που τους αγαπώ παρά μακριά τους και το ξέρεις....

MARIA ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Η Ζωή μετά την Οικονομική Κρίση.

Η σημερινή ζωή με την κρίση είναι πολύ δύσκολη διότι υπάρχουν πολλά χρέη. Αν θα την ξεπερνούσαμε δεν θα ήθελα να υπάρχουν μηχανήματα και καυσάερια. Θα ήθελα η ζωή μας να είναι όπως παλιά όπως τις ανέσεις που έχουμε σήμερα. Θα ήθελα να βγαίνουμε στη φύση και να την απολαμβάνουμε όχι να μυρίζουμε καυσάερια και να ακούμε βαβούρα. Θέλω να ακούμε τους ήχους των πουλιών να βλέπουμε τον καθαρό ουρανό και να νιώθουμε τον αέρα να φυσάει στα φύλλα. Τα παιδιά να βγαίνουν έξω να παίζουν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

Όλοι ξέρουμε πως πριν από χρόνια η ζωή ήταν διαφορετική από την τωρινή.Οι άνθρωποι διασκεδάζαν πολλές φορές σπαταλώντας τα χρήματά τους χωρίς να αντιλαμβάνονται τη σημασία τους.Έτσι λοιπόν άσκοπα έχαναν χρηματικά ποσά,τα οποία θα χρειαζονταν για κάτι πραγματικά σημαντικό.Αυτό όμως θα προκαλούσε κάποτε κάποιο πρόβλημα,το οποίο δεν σκεφτόντοσαν,γι'αυτό και δεν σταμάτησαν να το κάνουν.Οπότε με την άσκοπη σπατάλη εκείνων των χρημάτων δημιούργησαν ένα τεράστιο πρόβλημα που επικρατεί έως και σήμερα.Είναι η οικονομική κρίση.

Κατά τη γνώμη μου,πιστεύω πως κανένας άνθρωπος δεν διασκεδάζει τώρα πια με την κρίση.Οι άνθρωποι που έπραταν λανθασμένα τώρα κατάλαβαν το αποτέλεσμα εκείνων των πράξεων του παρελθόντος.Όμως πλέον είναι αργά.Κάποιοι ισχυρίζονται πως η οικονομική αυτή κρίση,βέβαια,θα ξεπεραστεί σε λίγο καιρό.Αν πιστεύουμε σ'ένα καλύτερο αύριο θα τα καταφέρουμε.

Εγώ ήδη έχω σκεφτεί πως θα ήθελα να 'ναι η ζωή μου μετά την οικονομική κρίση.Αρχικά δεν θα σπαταλούσα τόσα χρήματα, φυσικά,αφού αυτή είναι η αιτία της σημερινής κατάστασης.Η ζωή μου μετά την κρίση,λοιπόν,θα'θελα να'ναι ήρεμη,γαλήνια,να μην υπάρχουν πολέμοι για πολίτιμους λίθους και χρήματα,θα'θελα οι άνθρωποι να μην κάνουν τα ίδια λάθη αλλά να κάνουν οικονομία σ'ορισμένα πράγματα και το μυαλό τους να μην είναι μόνο στα λεφτά.Βέβαια το θεωρώ κάπως αδύνατον αυτό,αλλά με πίστη στο ότι οι συνάνθρωποί μας θα'χουν λογικεύει τώρα πια θα γίνει πραγματικότητα.Γενικά να μην υπάρχουν τσακομοί ειδικά όταν η αιτία είναι τα χρήματα,να ζούμε γαλήνια και ήρεμα χχωρίς να υπάρχει αυτή η πονηριά στο μυαλό του ανθρώπου.Διότι ήρθε η στιγμή να ξεπεράσουμε όλες τις κακές στιγμές πιστεύοντας σε ένα αθώο και φιλικό αύριο όλοι μαζί ενωμένοι.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΖΟΓΚΟΥ

Αν ξεπερνούσαμε την οικονομική κρίση δεν θα ήθελα να καθόμαστε αραχτοί όλη μέρα χωρίς να κουνάμε το μικρό μας δαχτυλάκι και να τα περιμένουμε όλα έτοιμα αλλά να δουλεύουμε. Επίσης άμα ξεπερνούσαμε την οικονομική κρίση θα μου άρεσε να ανοίξουν θέσεις εργασίας ώστε όλος ο κόσμος να μπορεί να δουλεύει, να βγάζει χρήματα και να τα χαίρετε ο ίδιος χωρίς να του τα παίρνει το κράτος με διάφορους φόρους ,χαράτσια κ.λπ. Το ποιο όμορφο πράγμα από όλα που φαντάζομαι αν ξεπερνούσαμε την οικονομική κρίση θα είναι να πάψει να έρχεται αυτή η θλιβερή εικόνα των ανθρώπων που βρίσκονται στα πεζοδρόμια και στα παγκάκια να κοιμούνται και να ψάχνουν τα σκουπίδια για ένα κομμάτι ψωμί, φαινόμενα που έχει επιφέρει η κρίση και μόνο.

Δεν υποφέρει μόνο ο άνθρωπος με την οικονομική κρίση αλλά υπάρχει και ένα ακόμα μεγάλο θύμα η φύση. Οι άνθρωποι προσπαθούν να βρουν λύσεις για τα προβλήματα τους μέσα από την φύση. Κόβουν και καταστρέφουν δέντρα για να πάρουν τα ξύλα τους για να ζεσταθούν, κυνηγούν και σκοτώνουν τα ζώα για να εξασφαλίσουν την τροφή τους με αποτέλεσμα καταστρέφεται η χλωρίδα και η πανίδα. Το φαινόμενο αυτό είναι τραγικό, τα δάση ερημώνουν και το συναίσθημα που σου γεννιέται πηγαίνοντας μια βόλτα στο δάσος είναι θλίψη. Θα ήθελα να βγαίναμε στην φύση και να απολαμβάναμε τον καθαρό αέρα. Στα γκρεμνά οι φωνές μας να κάνει αντίλαλο και χιλιάδες ζώα να τρέχουν γύρω μας, τα ζώα ελεύθερα κανέναν κυνηγός. Τα δέντρα μας να στέκονται γύρω μας ψηλά και περήφανα και να μας μαγεύει το θρόισμα των φύλλων που τα χαϊδεύει το απαλό αεράκι.

ΜΑΡΙΑ ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Πριν κάποια χρόνια η Ελλάδα άρχιζε σιγά- σιγά να παρακμάζει οικονομικά κι έφτασε μέχρι και σήμερα να κυριαρχεί η φτώχεια και η πείνα στα κατώτερα στρώματα. Η Βουλή των Ελλήνων προσπαθεί με μικρά βήματα να επαναφέρει την Ελλάδα στην ακμή της, όμως δεν φαίνεται να τα καταφέρνει.

Αν όμως κάποια στιγμή έρθει η Ελλάδα στην αρχική της θέση, που θα ήθελα να γίνει πολύ αυτό, πιστεύω πως όλοι θα μπορούν να επιβιώσουν, να είναι ίσοι και να μοιράζονται ξανά το ψωμί τους. Κάποιοι άνθρωποι έχουν χάσει κάθε ελπίδα πλέον. Εγώ τους το θυμίζω ξανά. *Η Ελλάδα έχει περάσει πιο δύσκολους καιρούς και ενώ ήταν αδύναμη η φωνή της ακούστηκε σε όλο τον κόσμο!* Έτσι και τώρα σε λίγα χρόνια όλοι θα συζητούν για την Ελλάδα και τον λαό της που φάνηκε αντάξιος της ιστορίας μας και της γαλανόλευκης σημαίας μας!

ΣΤΑΘΟΥΛΑ ΜΠΡΟΤΖΑΚΗ

Μια Άσχημη Εμπειρία από τα Παιδικά μου Χρόνια.

Όλοι θεωρούν τα μικρά παιδιά ανόητα και ότι δεν είναι ισοδύναμα και ισότιμα με τα μεγάλα παιδιά και τους ανθρώπους. Αυτό δεν είναι αλήθεια! Ένα μικρό παιδί έχει τόσο μυαλό και τόση εξυπνάδα για να πει ή να θυμηθεί τα πιο ωραία πράγματα που μπορούν να εντυπωσιάσουν. Μην ξεχνάτε ότι τα μικρά και έξυπνα παιδιά είναι το μέλλον του τόπου μας. Η μνήμη τους είναι πολύ δυνατή και γι αυτό αν κάτι τους εντυπωσιάσει ή τους φοβίσει υπερβολικά, θα τους τυπωθεί στο μυαλό και θα το θυμούνται για μια ζωή.

Στην μικρότερη σε ηλικία ξαδέλφη μου, έχω μεγάλη αδυναμία. Μένουμε δίπλα- δίπλα και όταν ήταν πιο μικρή και οι γονείς της είχαν κάποια δουλειά την άφηναν σε μένα. Ήταν όμως υπερκινητική και της άρεσε η βαριά μπάλα που είχε στον κήπο μας η μεγάλη μου αδερφή. Εγώ για να την προφυλάξω και να μην χτυπήσει της είπα ένα μεγάλο ψέμα: ότι μέσα στην μπάλα ζούσαν ζώα και ερπετά τα οποία αυτή φοβόταν. Από τότε δεν ξανάγγιξε αυτή την μπάλα και για την ακρίβεια, ούτε να την δει δεν ήθελε.

Σήμερα, τέσσερα χρόνια μετά, το θυμάται ακόμα και μου λέει ότι την κορόιδεψα και ότι της έλεγα ψέματα. Εγώ πιστεύω ότι ακόμα και σήμερα το πιστεύει και αν της πω να πάει να αγγίξει την μπάλα, δεν θα πάει για κανένα λόγο.

ΣΤΑΘΟΥΛΑ ΜΠΡΟΤΖΑΚΗ

Το Όνειρο της Ζωής μου...

Όλα τα παιδιά έχουν διαφορετικές προτιμήσεις. Αυτό τα κάνει να διαφέρουν μεταξύ τους. Εκτός όμως από διαφορετικές προτιμήσεις έχουν και διαφορετικούς στόχους, διαφορετικά όνειρα. Έτσι το καθένα παιδί φαίνεται ξεχωριστό. Ένα απ' αυτά τα παιδιά λοιπόν είμαι και εγώ. Τα δικά μου θέλω διαφέρουν με των υπόλοιπων παιδιών κι όσο για τα όνειρά μου, το ίδιο κι αυτά. Και φυσικά δεν μιλάω για το ξακουστό "όνειρο", αλλά για το όνειρο της ζωής μας, όπου για να το πραγματοποιήσουμε χρειάζεται καταβολή πολλών προσπαθειών και αρκετός κόπος. Κι αν έχουμε επιμονή κι υπομονή όλοι αυτοί οι κόποι θ' ανταμιφθούν στο τέλος.

Όταν ήμουν στην ηλικία των 8 περίπου άρχιζα να σκέφτομαι για το τι θέλω να γίνω όταν μεγαλώσω. Μου πέρασαν διάφορα επαγγέλματα απ' το μυαλό όπως δασκάλα ιππασίας. Είχα τρελό πάθος μ' αυτό το επάγγελμα καθώς λάτρευα τ' αλογα. Αργότερα όμως σκέφτηκα πως δεν είναι κατί το σπουδαίο και έτσι το ξεπέρασα. Στη συνέχεια αποφάσισα ν' ακολουθήσω ένα πολύ ενδιαφέρον επάγγελμα. Αυτό το επάγγελμα ήταν κι εξακολουθεί να είναι μέχρι σήμερα τ' όνειρο της ζωής μου. Το όνειρο της ζωής μου είναι να γίνω μία καθηγήτρια ξένων γλωσσών...!!!

Η λατρεία μου γι' αυτό το επάγγελμα ξεκίνησε όταν άρχισα να κάνω μαθήματα αγγλικής γλώσσας. Καθώς έβλεπα τις καθηγήτριες κένταγα στο μυαλό μου εικόνες στις οποίες ήμουν εγώ. "πόσο θα ήθελα να ζωντάνευαν αυτές οι εικόνες...", είπα. "Αφού το θέλω θα το προσπαθήσω!", ξαναείπα με αποφασιστικότητα. Από τότε το όνειρό μου είναι αυτό η λαχτάρα μου μεγαλώνει όλο και περισσότερο καθώς βλέπω της καθηγήτριες στο φροντιστήριο σχεδόν κάθε μέρα. Και μιας που το είδος επαγγέλματος είναι "ξένων γλωσσών" αποφάσισα να μάθω εκτός από την αγγλική γλώσσα τη γαλλική, τη γερμανική και ίσως την ιταλική. Αυτό είναι πολύ καλό γιατί συμπληρώνει και την επιθυμία μου στο να κάνω πολλά πράγματα στη ζωή μου, να είμαι πολυάσχολη. Πιστεύω πως αυτή είναι μια καλή αρχή!

Το επάγγελμα που έχω επιλέξει έχει πολλές δυσκολίες τις οποίες πρέπει να αντιμετωπίσω στη μακρινή αυτή διαδρομή. Όμως είμαι έτοιμη να ανταπεξέλθω και πιστεύω πως με λίγη μαγική σκόνη επιμονής και πείσματος θα τα καταφέρω. Αυτή μου η επιλογή μ' έκανε να 'χω φυσικά κι έναν στόχο. Ο στόχος μου είναι να συνεχίσω να είμαι άριστη μαθήτρια μέχρι το τέλος. Βέβαια δεν είναι τόσο εύκολο. Αλλά θα τα καταφέρω διότι πιστεύω στον εαυτό μου!

Νομίζω πως όλοι καταλάβαμε την έννοια του όνειρου. Είναι αυτό, με λίγα λόγια, που ονειρευόμαστε με ανοιχτά τα μάτια κι όχι κλειστά. Αυτό που μπορούμε να πραγματοποιήσουμε εάν το θέλουμε με πάθος. Η γνώμη μου είναι πως εάν είσαι αφοσιωμένος σ' αυτό που θες να κάνεις τα εμπόδια που θα συναντήσεις θα τα διαπεράσεις σκέφτοντας μόνο και μόνο την ανταμοιβή στο τέλος. Διότι όσοι καταβάλλουν προσπάθειες αντιλαμβάνονται ότι οι χαρές είναι περισσότερες τελικά. Εξάλλου μη

ξεχνάτε:"Δεν υπάρχει δεν μπορώ,υπάρχει δεν θέλω".Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να πραγματοποιήσουμε κι εμείς τα όνειρά μας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΖΟΓΚΟΥ

—

Η Σχέση του Πατέρα με το Παιδί του!

Οι απόγονοι, τα παιδιά δηλαδή, δίνουν στο ζευγάρι ένα ακόμα δεσμό. Το παιδί τους συνδέει για μια ζωή. Στα παλιά χρόνια υπήρχε αυτό. Αλλά όχι στο βαθμό που υπάρχει σήμερα. Παλιά η γυναίκα ήταν κατώτερη και ασχολούνταν με το παιδί της κλεισμένη μέσα στο σπίτι και ο άντρας δούλευε όλη τη μέρα έξω για να αντιμετωπίσουν την φτώχεια και να τρώνε ένα πιάτο φαγητό. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να μην είναι η οικογένεια δεμένη και ο πατέρας να είναι απομακρυσμένος από το παιδί του.

Σήμερα οι καιροί άλλαξαν! Οι μπαμπάδες είναι πολύ κοντά στα παιδιά τους και μπορεί να μην περνάνε πολύ χρόνο μαζί, όμως αναπτύσσουν γερά θεμέλια για τη σχέση τους που έτσι κι αλλιώς είναι πολύ στενή.

Το συμπέρασμα μου είναι ότι οι δύσκολοι οικονομικά καιροί κάνουν τους ανθρώπους να απομακρύνονται και να μην υπάρχουν πια ενωμένες οικογένειες!

ΣΤΑΘΟΥΛΑ ΜΠΡΟΤΖΑΚΗ

Στο κείμενο όπως καταλάβαμε η σχέση του πατέρα με τον γιο του δεν ήταν τόσο κοντινή,θα έλεγα,κι αυτό φαίνεται από διάφορα σημεία μέσα στο κείμενο.Μάλιστα τόσο απομακρυσμένη που το παιδί πρώτη φορά ένωσε "τρυφερό",ας πούμε,άγγιγμα του πατέρα του στο κεφαλάκι του.Γιατί όμως για 1^η φορά; Δεν του είχε ξαναδοθεί η ευκαιρία; Δεν τον πολυπιστεύω.Τέλος πάντων,εκτός από εκείνη την σχέση,την απομακρυσμένη,αντιλαμβάνομε πως υπήρχε και μία αίσθηση τρόμου ανάμεσά τους.Το παιδί,φοβόταν τον πατέρα του και αυτό φαίνεται από τη στιγμή που το άγγιζε στο κεφάλι του: Πιστεύω πως νόμιζε οτι ίσως θα χρειοημοποιήσει βία. Ναι,τέτοιου λοιπόν είδους σχέσεις μεταξύ παιδιού κ' πατέρα δυστυχώς υπάρχουν.Αυτές οφείλονται είτε απ'τα σφάλματα του ίδιου του πατέρα,όπως το ότι δεν συμπεριφέρεται αναλόγως στο παιδί,είτε από το παιδί,το οποίο ίσως να σέβεται τον πατέρα του ή να του αντιμιλάει κ.π.α. Οπότε σιγά-σιγά διαμορφώνονται άσχημες σχέσεις μεταξύ τους.Ευτυχώς τέτοιου είδους σχέση δεν έχει ανεπτυχθεί μεταξύ εμένα και του πατέρα μου.

Ο πατέρας μου συνέχεια μου μιλάει γλυκά, ακόμα κι όταν μου νευριάζει,ποτέ για άδικο λόγο,μου λέει το τι έπρεπε να κάνω γλυκά.Αυτός ο τρόπος πιστεύω πως είναι ένας απ'τους λόγους όπου υπάρχει μια τέτοια σχέση μεταξύ μας.

Επείσης ο πατέρας μου μου μιλάει για το σωστό όταν πάω να κάνω το λάθος.Εννοώ πως πριν κάνω κάτι το οποίο θα το κάνω λάθος,με προειδοποιεί.Αυτό μερικές φορές θα έλεγα...με φοβίζει.Είναι σαν να έχει ένστικτο.Ναι...μάλλον αυτό,το πατρικό ένστικτο.

Φυσικά υπάρχουν κι άλλα πολλά πλεονεκτήματα στην συμπεριφορά του πατέρα μου που οφείλεται στην καλά ανεπτυγμένη αυτή σχέση.Επείσης ένας άλλος λόγος είναι και το ότι κι εγώ μιλάω με τον ανάλογο τρόπο,με σεβασμό και ευπρέπεια.Η εικόνα,την οποία μου'χει δώσει ο πατέρας μου,και που έχω "ζωγραφίσει" με τα δικά μου πινέλα, μου'χει δημιουργήσει πολλά συναισθήματα.Επείσης μπορώ να πω τη φράση:"Είναι ο καλύτερος πατέρας στον κόσμο..." ή μάλλον να διορθώσω:"Είναι ο καλύτερος πατέρας στον δικόμου κόσμο"διότι κάθε παιδί δημιουργεί το δικό του κόσμο στον οποίο είναι καθένας πατέρας ο καλύτερος.Εεε έτσι λοιπόν και στον δικό μου είναι ο δικός μου πατέρας...

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΖΟΓΚΟΥ

ΒΙΑ...

Κατά τη γνώμη μου όταν φέρεσαι με βία φέρνεις σε δύσκολη θέση του άλλου, οποιοσδήποτε και αν είναι αυτός. Είτε οτιδήποτε άλλο, δεν πρέπει να λύνεις τις διαφορές σου με τη βία. Ειδικά παλιά οι καθηγητές, θεωρώ ότι ήταν απαράδεκτοι. Είναι εντελώς ανήθικο που όποις έλεγε κάτι λάθος ή καμιά φορά ο καθηγητής του τον "έδερνε". Αυτή είναι η χειρότερη λογική του ανθρώπου, γιατί αντί να βοηθάει το παιδί να έχει όρεξη για μάθημα, το κάνει να μισεί το σχολείο. Βεβαίως και η βία μεταξύ παιδιών είναι απαράδεκτη, γιατί αν θέλεις να λύσεις τις διαφορές σου με τον άλλο, μπορείς απλά να του τα πεις. Γενικότερα, η βία καταστρέφει σχέσεις αντί να τις φτιάχνει, άρα είναι λάθος που τη χρησιμοποιούμε.

ANNA ΠΛΑΤΟΚΟΥΚΗ

Κάθε παιδί έχει μέσα του έναν μικρό ήρωα, ένα μικρό χαριτωμένο "αύριο". Είναι ένα δώρο απ' το θεό που προσφέρεται στους μεγάλους και έτσι μεταμορφώνεται μία οικογένεια, η οποία θα 'χει χαρές και λύπες. Όπως λοιπόν όλοι ξέρουμε κάθε παιδί μεγαλώνει μέχρι που φτάνει στην ηλικία να πάει σχολείο. Εκεί τα πράγματα είναι διαφορετικά. Το παιδί συναναστέφεται με το περιβάλλον σ' επαφή με πολλά παιδιά καθώς και με τον καθηγητή του. Ναι... Ας μιλήσουμε λίγο γι' αυτό το θέμα. Κάποιοι καθηγητές ή δάσκαλοι ιδιαίτερα τα παλιά χρόνια, διότι σήμερα είναι ευτυχώς ένα σπάνιο φαινόμενο μεταχειρίζονται τα παιδιά με απρεπές τρόπο χρησιμοποιώντας βία. Τα χτύπαγαν ή μερικές φορές του μιλούσα με ασέβεια. Κατά τη γνώμη οι δάσκαλοι δεν πρέπει να κακομεταχειρίζονται τα παιδιά. Η βία είναι ένα θλιβερό γεγονός που αποσχολούσε και ακόμη αποσχολεί κάποια παιδιά. Πρώτον με τη βία δεν κερδίζουμε τίποτα παρά μόνο το μίσος των παιδιών που στρεφεται προς εμάς. Και δεύτερον υπάρχει ακουστά η φράση: θα τον κάνω εγώ άνθρωπο, "για παράδειγμα θα φάει ξύλο που θα το θυμάται για όλη του τη ζωή". Ποιος ο λόγος να χρησιμοποιηθεί η βία; Ναι... πολλοί άνθρωποι κάνουν λάθη και περισσότερο τα παιδιά... φυσικά αλλιώς θα ονομαζόμασταν ρομπότ, όμως κάποιοι πιστεύουν ότι η λύση για πολλά προβλήματα είναι η βία. Μα όχι φυσικά. Μήπως ξεχάσαμε τη λέξη συζήτηση; Αλληλεπικοινωνία; Ακόμα και στα παιδιά εάν τραφούν με λέξεις που θα τους υπαγορεύει ποιο είναι το σωστό θα "βάλλουν μυαλό" όπως λένε κάποιοι. Και ναι... ίσως το ξύλο να τον κάνει να λογικευτεί επίσης, όμως θα υπάρχουν πάρα πολλές θλιβερές στιγμές που θα χαρακτούν στη μνήμη του παιδιού. Οπότε καταλαβαίνουμε πως η βία δεν είναι παρά κάτι το οποίο σου προσφέρει στιγμές απογοήτευσης που όταν τις φέρνεις στο μυαλό σου κυλάνε δάκρυα απ' τα μάγουλά σου. Ας φτιάξουμε λοιπόν μία ταμπέλα που θα την έχουμε για πάντα στο μυαλό και την καρδιά μας. Εκείνη θα γράφει "Τέρμα η βία. Νέο ξεκίνημα για τα μικρά παιδιά...!!!".

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΖΟΓΚΟΥ

Το "ξύλο" μπορεί να λύνει τις διαφορές αλλά δεν σημαίνει ότι είναι ο καλύτερος τρόπος. Στο σχολείο όταν πήγαιναν οι γονείς μας "έτρωγαν" πολύ "ξύλο" αυτό εγώ δεν το θεωρώ σωστό, παρόλο που μετά δεν το ξαναέκαναν. Τα παιδιά δεν πρέπει να τσακώνονται, πρέπει να πάρουν την απόφαση να μην τσακοστούν και να μιλήσουν πολυτισμένα όχι με βία διότι όταν μεγαλώσουν θα κάνουν πολύ χειρότερα πράγματα.

Οι δάσκαλοι δεν πρέπει να φέρονται στα παιδιά με βία. Μπορούν να τους μιλήσουν ήρεμα, χωρίς φωνές, για να τους εξηγήσουν ότι αυτό που έκαναν δεν ήταν σωστό, έτσι ώστε να μην το επαναλάβουν. Αντίθετα αν οι δάσκαλοι φέρονται στα παιδιά με βία, αυτά θα το επαναλάβουν. Άρα δεν πρέπει να τους φέρονται με βία για το καλό τους. Επίσης πολλά παιδιά λύνουν τις διαφορές τους με αυτόν τον τρόπο, ενώ θα μπορούσαν να συζητούν ήρεμα για ότι τους απασχολεί. Εγώ νομίζω ότι η βία δεν είναι λύση για τίποτα και υπάρχουν πολύ καλύτεροι τρόποι για να λύνονται οι διαφορές.

Πριν πολλά χρόνια δεν υπήρχε εξέλιξη στην συμπεριφορά του ανθρώπου. Ήταν βάρβαρος και άψυχος θα έλεγα. Γιατί πώς θα μπορούσες να δώσεις ένα νόμο που να λέει χτύπα τα παιδιά ή πώς δέχεται αυτό το νόμο και τον τηρείς κατά γράμμα; Πώς μπορείς να βλέπεις τα βουρκωμένα μάτια ενός παιδιού και συνεχίζεις να χαρίζεις το φόβο στην ματωμένη καρδιά του; Αυτά τα παιδιά που σήμερα είναι μεγάλοι άνθρωποι, πώς να προχωρήσουν στη ζωή με χαρακωμένη την ψυχή τους; Πώς θα μεγαλώσουν τα παιδιά τους με τη στοργή που δεν πήραν οι ίδιοι ποτέ;

Σήμερα που οι δάσκαλοι ζουν καθημερινές εμπειρίες και αποδράσεις, ξέρουν τα παιδιά καλύτερα και δεν χρειάζεται να παρεμβαίνει η βία στη σχέση τους, διότι αποδεδειγμένα "η βία φέρνει βία". Τα παιδιά αν ζουν καθημερινά σκληρές βίας τη μεταφέρουν στο σχολείο στα άλλα παιδιά και όλο αυτό μεταδίδεται από το ένα παιδί στο άλλο.

Ο διάλογος είναι η μόνη και η πιο σωστή λύση. Συζήτησε τα προβλήματα σου και με την ευφυΐα σου βρες τη λύση! Μην αφήνεις την οργή να κυριεύει την ψυχή σου, μην την αφήνεις να σε τυφλώνει! Κλείσε τα μάτια, μα δες καθαρά, ποιος είσαι και γιατί η βία πρέπει να διαγραφεί από αυτή τη ζωή. Τελικά "το ξύλο δεν βγήκε από τον παράδεισο" και αν δες απόδειξη γι αυτό κοίτα γύρω σου και δες τι

υπάρχει: παράδεισος ή κόλασή;;;

ΣΤΑΘΟΥΛΑ ΜΠΡΟΤΖΑΚΗ

Μια Πράξη Αγάπης!!!

Σήμερα στην Ελλάδα της κρίσης υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι που βρίσκονται σε δύσκολη κατάσταση. Δεν έχουν δουλειά, χάνουν τα σπίτια τους επειδή δεν έχουν τα χρήματα να τα συντηρήσουν, δεν έχουν ένα πιάτο φαγητό για να φάνε, δεν έχουν μια ζεστή γωνιά για να ζεσταθούν.

Εμείς τι κάνουμε για να βοηθήσουμε αυτούς τους ανθρώπους; Για να τους βοηθήσουμε μπορούμε να τους δίνουμε καθημερινά φαγητά, ενδύματα και υποδήματα που δεν μας κάνουν πια, κουβέρτες και παπλώματα για να ζεσταίνονται. Κάτι άλλο που θα μπορούσε να κάνει το κράτος είναι να συγκεντρώσει κάποια χρήματα ώστε να φτιάξει μερικά κτήρια για να μένουν αυτοί οι άνθρωποι. Τα παιδιά που οι γονείς τους δεν έχουν χρήματα για να τα στέλνουν στο σχολείο, το κράτος θα μπορούσε να τους παρέχει τα απαραίτητα όπως μολύβια, γόμες, τσάντες, και τα λοιπά.

Εγώ πιστεύω ότι οι άνθρωποι που βρίσκονται σε ένδεια δεν πιστεύουν σε ένα καλύτερο αύριο, έτσι αν κάναμε όλα αυτά που προανέφερα εκτός από μια στέγη για να μείνουν και ένα πιάτο φαγητό για να φάνε θα τους δώσουμε και μια ελπίδα για το αύριο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΤΡΑΚΑΚΗΣ

Η Ελλάδα είναι η πατρίδα μας και σήμερα το 2014 έχει έρθει σε εξαθλιωτική κατάσταση λόγω της οικονομικής κρίσης. Η πείνα είναι γραμμένη στα πρόσωπα των ανθρώπων που ψάχνουν στα σκουπίδια για λίγη τροφή και κοιμούνται στα παγκάκια. Εμείς λοιπόν πρέπει να δράσουμε και αυτό μπορεί να γίνει με πολλούς τρόπους. Ο καθένας μπορεί να βοηθήσει και με το λιθαράκι του να χτίσουμε όλοι μαζί ένα τοίχο που να μην μπορεί να πέσει από το "βομβαρδισμό" της πείνας, γιατί κάθε μέρα στη χώρα μας τα σπίτια βγαίνουν σε πλειστηριασμό, οι γονείς αναγκάζονται να δίνουν τα παιδιά τους επειδή δεν μπορούν να τα μεγαλώσουν, οι άνθρωποι δουλεύουν σκληρά μέρα νύχτα για μηδαμινό εισόδημα, ενώ τα έξοδα και οι φόροι πολλαπλασιάζονται και πολλαπλασιάζονται.

Εάν κάτι τέτοιο εξελιχθεί σε πράξη, πολλοί νέοι θα γεμίσουν ξανά με όνειρα και ελπίδες για ένα αύριο αντάξιο της Ελλάδας που δεν ξεχνά να αγαπά και που προσπαθεί με ξεριζωμένη καρδιά και εξαθλίωση να προχωρήσει έστω και ένα βήμα προς την άνθιση και την ακμή. Μαζί θα τιμήσουμε την ιστορία μας και εμείς θα γράψουμε τις επόμενες σελίδες δόξας.

Υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι στη χώρα μας που είναι φτωχοί. Δεν έχουν ούτε μια φέτα ψωμί να φάνε. Δουλεύουν όλη μέρα σε χωράφια, σε οικοδομές και σε άλλες δύσκολες δουλειές για να μπορέσουν να βγάλουν 1 με 2 ευρώ. Τα αφεντικά τους μπορεί να έχουν πολλά χρήματα και να μην έχουν στερηθεί τίποτα στη ζωή τους, προσφέροντας όμως δουλειά σε φτωχούς χωρίς να τους δίνουν ένα αξιοπρεπή μισθό, αλλά αντίθετα να τους δίνουν λίγα ψίχουλα, αυτό δεν λέγεται βοήθεια αλλά εκμετάλλευση. Όλοι αυτοί οι φτωχοί άνθρωποι που δεν μπορούν φυσικά να ζήσουν με αυτά τα ελάχιστα χρήματα και τόσοι άλλοι που δεν μπορούν να βγάλουν ούτε αυτά τα ελάχιστα, γιατί δεν έχουν δουλειά, δεν έχουν και πολλές επιλογές για να επιβιώσουν. Αναγκάζονται και ψάχνουν στα σκουπίδια για να φάνε ή ζητιανεύουν. Δεν είναι κρίμα;

Μακάρι να μπορούσα να δώσω σε όλους τους φτωχούς αυτά που στερούνται, τα απαραίτητα για να ζήσουν: φαγητό, ρούχα, χρήματα και σπίτια για να μείνουν. Εγώ και ο καθένας μόνος του φυσικά δεν μπορεί, αλλά όλοι μαζί μπορούμε! Αν κάνουμε όλοι μαζί μια προσπάθεια και δώσει ο καθένας μας ότι μπορεί, χρήματα, τρόφιμα, ρούχα (όλοι έχουμε να δώσουμε) σίγουρα κάτι θα κάναμε! Κάποια προσωπάκια θα χαμογελούσαν!!!

Οι άνθρωποι που ζουν στις επαρχίες δεν πεινάνε γιατί έχουν όλοι χωράφια και τα καλλιεργούν οπότε εξασφαλίζουν την τροφή τους, όμως στις πόλεις η κατάσταση είναι τραγική, ότι και να χρειαστούν πρέπει να το αγοράσουν. Αλλά πώς; Με τι χρήματα;

Εγώ νομίζω πως όλοι οι άνθρωποι πρέπει να σκεφτούν ότι το νόμισμα έχει δυο πλευρές, την καλή και την κακή. Στην καλή πλευρά βρίσκονται οι πλούσιοι οι οποίοι αδιαφορούν για τους φτωχούς και από την άλλη βρίσκονται οι φτωχοί οι οποίοι εκλιπαρούν για μια φέτα ψωμί. Αν όμως το νόμισμα μπορούσε να αντιστραφεί και οι άνθρωποι να αλλάξουν θέσεις, οι φτωχοί να γίνουν πλούσιοι και οι πλούσιοι φτωχοί, πώς θα αισθανόσουν εσύ που είχες τα πάντα, δεν έδινες τίποτα και τώρα είσαι εσύ αυτός που πεινάς; Ποια τα συναισθήματα σου; Δεν νιώθεις τύψεις για τη συμπεριφορά σου; Γι αυτό βάλε μυαλό και βοήθησε αυτούς που έχουν την ανάγκη σου. Μπορείς! Όλοι μπορούμε!

ΜΑΡΙΑ ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Έξω από τον κόσμο μας, έξω από έναν κόσμο αγάπης κι υποστήριξης, κάπου εκεί έξω ζουν παιδιά, νέοι, έφηβοι αλλά και ηλικιωμένοι κάτω από αντίξοες συνθήκες, μ'ό,τι έχουν την ικανότητα να παρέχουν. Δυστυχώς τέτοια φαινόμενα διέπουν ολόκληρη τη χώρα αλλά και τον κόσμο για λόγους πολιτικούς ή και οικονομικούς και κατατάσσονται σε διάφορες κατηγορίες. Τώρα όμως θα αναφέρω μία όπου θέλω να επικεντρωθώ, μία κατηγορία όπου αποτλείται από μοναξιά, έλλειψη υποστήριξης και κυρίως έλλειψη οικογενειακής φροντίδας. Είναι φυσικά το γεγονός του ότι πολλά "χάνουν" τους γονείς τους και μένουν μόνοι στη ζωή, σ'ένα τρομακτικό γι'αυτούς κόσμο. Είναι πραγματικά θλιβερό το ότι αυτά τα παιδιά δεν έχουν πλάι τους τη μητρική και πατρική φροντίδα. Εμείς στις δύσκολες στιγμές ανοίγουμε τα μάτια κι αντικρίζουμε τους γονείς μας με μια ζεστή αγκαλιά να μας περιμένουν. Εκείνα, όμως, ανοίγουν τα μάτια τους και αντικρίζουν το απόλυτο κενό, το μίσος ορισμένων ανθρώπων που ζουν στην κοινωνία. Για να μην πέσουν, λοιπόν, σ'αυτό το κενό οι άνθρωποι έκαναν ένα μεγάλο βήμα ιδρύοντας ένα "κέντρο" για την εγκατάσταση αυτών των παιδιών και το ονόμασαν "ορφανοτροφείο". Ίδρυσαν ένα σπίτι για εκείνα τα παιδιά και τους πρόσφεραν ό,τι δεν είχαν και αναζητούσαν. Αγάπη, βοήθεια και κυρίως μία αγκαλιά. Έτσι, λοιπόν, αυτά ζουν γαλήνια με ανθρώπους που τα προστατεύουν 24 ώρες το 24ωρο, με ανθρώπους που έγιναν η οικογένειά τους, που ένωσαν τα κομμάτια τους. Τώρα μεγαλώνουν με κάποιους που τους καθοδηγούν στο σωστό δρόμο. Μαθαίνουν ποιο είναι το σωστό και ποιο το λάθος. Αυτό το γεγονός που από θλιβερό μετατρέπεται σε ζεστή αγκαλιά είμαι βέβαια πως έχει συγκινήσει πολλούς ανθρώπους. Ένας από αυτούς λοιπόν είμαι κι εγώ κι αν μου δινόταν η ευκαιρία να κάνω μια πράξη αγάπης μαζί με άλλα άτομα θα πήγαινα σε ένα ορφανοτροφείο να δω αυτά τα πρόσωπα, να δω τα μάτια τους, το χαμόγελό τους, να ακούσω τα γέλια και τις φωνές τους και να τους προσφέρω απλόχερα αγάπη κι υποστήριξη με σκοπό να τους δημιουργήσω όμορφα συναισθήματα. Να γίνω έστω για μια στιγμή η θάλασσα όπου θα επιπλέον οι χαρούμενες σκέψεις τους. Να καταλάβουν πως εκεί έξω υπάρχουν άνθρωποι που τους αγαπούν και υποστηρίζουν, τους σκέφτονται. Μα πάνω απ'όλα πως εκεί έξω υπάρχει μια αγκαλιά όπου όλοι τους χωράνε. Θέλω να δω τα δάκρυά τους να μετατρέπονται σε χαμόγελα, διότι το αξίζουν. Ας κάνουμε όλοι μαζί ενωμένοι μια πράξη αγάπης όπου όλοι θα τους κάνει ευτυχισμένους.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΖΟΓΚΟΥ

ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΝ...!

Πριν πολλά χρόνια τα χρήματα δεν ήταν για όλους. Κάποιοι είχαν κάποιοι άλλοι δεν είχαν, όμως δεν τους ενδιέφερε. Αυτοί αν και δεν ήταν σπουδαγμένοι άνθρωποι, είχαν βρει το αυθεντικό νόημα της ζωής. Δεν το ήξεραν τότε, το αντιλήφτηκαν όταν τα λεφτά άρχισαν να τους έρχονται σταδιακά. Γιατί έγινε αυτό;

Τα χρήματα δημιουργήθηκαν για να χρησιμοποιούνται για τη διευκόλυνση του ανθρώπου και όχι για τον πόθο του. Δεν το ελέγχεις όμως! Αυτό είναι ένα παιχνίδι του μυαλού. Όταν έχεις χρήματα μπροστά σου κάθεσαι και σκέφτεσαι, ενώ δεν προλαβαίνεις γιατί η ζωή είναι μικρή.

Για άλλη μια φορά ο φτωχός διάλεξε το σωστό δρόμο. Προτίμησε να μην σκέφτεται τα λεφτά και να αρκεστεί στη λύρα, στη χαρά και στο γέλιο των παιδιών του. Αυτό λέω και εγώ σε εσάς. Μην αφήνετε να σας τυφλώνει η φιλοδοξία και μην σκέφτεστε πολύ, γιατί η ζωή τρέχει. Τρέξε να την προλάβεις!! Γιατί αλλιώς θα είσαι μια ζωή στο τρέξιμο χωρίς ουσία. Επίσης τα λεφτά δεν φέρνουν την ευτυχία, γι αυτό μην ψάχνετε να την βρείτε σε αυτά. Ψάξτε κάπου αλλού, όπως ο φτωχός μας, και ίσως τι βρείτε!!!

ΣΤΑΘΟΥΛΑ ΜΠΡΟΤΖΑΚΗ

1η Ημέρα στο Γυμνάσιο !!!

Θεέ μου, είμουν τόσο αγχωμένη. Σήκωσα το κεφάλι μου ψηλά κι αντίκρισα πλήθος ατόμων που δεν γνώριζα. Ήψαχνα τις φίλες μου καθώς ένιωθα απόλυτη μοναξιά. Είχα πανικοβληθεί. Το καινούριο μου σχολείο, που τώρα πια ήταν το γυμνάσιο, μου φαινόταν πολύ παράξενο. Την πρώτη ημέρα σε εκείνο το άγνωστο μέρος τη θυμάμαι ακόμη. Πώς να μην τη θυμάμαι άλλωστε; Πώς να ξεχάσω εκείνα τα πρόσωπα που με κοίταζαν παράξενα; Πώς να ξεχάσω εκείνα τα λεπτά που μου φαινότουσαν ώρες ψάχνοντας τις φίλες μου μεσ' τον απόλυτο χαμό; Ένιωθα τόσο φοβισμένη. Φοβόμουν μήπως με κορόιδευαν ή στιδήποτε άλλο. Όμως κατι μου έδινε αυτοπεποίθηση και θάρρος. Ίσως βοήθησε ο γυμνασιάρχης με τα θερμά του λόγια. Τελικά συνήθησα. Η ζωή στο γυμνάσιο είναι πιο διασεδαστική απο εκείνη στο Δημοτικό!

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΖΟΓΚΟΥ

Το Όνειρο της Ζωής μου...

Όλα τα παιδιά έχουν διαφορετικές προτιμήσεις. Αυτό τα κάνει να διαφέρουν μεταξύ τους. Εκτός όμως από διαφορετικές προτιμήσεις έχουν και διαφορετικούς στόχους, διαφορετικά όνειρα. Έτσι το καθένα παιδί φαίνεται ξεχωριστό. Ένα απ' αυτά τα παιδιά λοιπόν είμαι και εγώ. Τα δικά μου θέλω διαφέρουν με των υπόλοιπων παιδιών κι όσο για τα όνειρά μου, το ίδιο κι αυτά. Και φυσικά δεν μιλάω για το ξακουστό "όνειρο", αλλά για το όνειρο της ζωής μας, όπου για να το πραγματοποιήσουμε χρειάζεται καταβολή πολλών προσπαθειών και αρκετός κόπος. Κι αν έχουμε επιμονή κι υπομονή όλοι αυτοί οι κόποι θ' ανταμιφθούν στο τέλος.

Όταν ήμουν στην ηλικία των 8 περίπου άρχιζα να σκέφτομαι για το τι θέλω να γίνω όταν μεγαλώσω. Μου πέρασαν διάφορα επαγγέλματα απ' το μυαλό όπως δασκάλα ιππασίας. Είχα τρελό πάθος μ' αυτό το επάγγελμα καθώς λάτρευα τ' αλογα. Αργότερα όμως σκέφτηκα πως δεν είναι κατί το σπουδαίο και έτσι το ξεπέρασα. Στη συνέχεια αποφάσισα ν' ακολουθήσω ένα πολύ ενδιαφέρον επάγγελμα. Αυτό το επάγγελμα ήταν κι εξακολουθεί να είναι μέχρι σήμερα τ' όνειρο της ζωής μου. Το όνειρο της ζωής μου είναι να γίνω μία καθηγήτρια ξένων γλωσσών...!!!

Η λατρεία μου γι' αυτό το επάγγελμα ξεκίνησε όταν άρχισα να κάνω μαθήματα αγγλικής γλώσσας. Καθώς έβλεπα τις καθηγήτριες κένταγα στο μυαλό μου εικόνες στις οποίες ήμουν εγώ. "πόσο θα ήθελα να ζωντάνευαν αυτές οι εικόνες...", είπα. "Αφού το θέλω θα το προσπαθήσω!", ξαναείπα με αποφασιστικότητα. Από τότε το όνειρό μου είναι αυτό η λαχτάρα μου μεγαλώνει όλο και περισσότερο καθώς βλέπω της καθηγήτριες στο φροντιστήριο σχεδόν κάθε μέρα. Και μιας που το είδος επαγγέλματος είναι "ξένων γλωσσών" αποφάσισα να μάθω εκτός από την αγγλική γλώσσα τη γαλλική, τη γερμανική και ίσως την ιταλική. Αυτό είναι πολύ καλό γιατί συμπληρώνει και την επιθυμία μου στο να κάνω πολλά πράγματα στη ζωή μου, να είμαι πολυάσχολη. Πιστεύω πως αυτή είναι μια καλή αρχή!

Το επάγγελμα που έχω επιλέξει έχει πολλές δυσκολίες τις οποίες πρέπει να αντιμετωπίσω στη μακρινή αυτή διαδρομή. Όμως είμαι έτοιμη να ανταπεξέλθω και πιστεύω πως με λίγη μαγική σκόνη επιμονής και πείσματος θα τα καταφέρω. Αυτή μου η επιλογή μ' έκανε να 'χω φυσικά κι έναν στόχο. Ο στόχος μου είναι να συνεχίσω να είμαι άριστη μαθήτρια μέχρι το τέλος. Βέβαια δεν είναι τόσο εύκολο. Αλλά θα τα καταφέρω διότι πιστεύω στον εαυτό μου!

Νομίζω πως όλοι καταλάβαμε την έννοια του όνειρου. Είναι αυτό, με λίγα λόγια, που ονειρευόμαστε με ανοιχτά τα μάτια κι όχι κλειστά. Αυτό που μπορούμε να πραγματοποιήσουμε εάν το θέλουμε με πάθος. Η γνώμη μου είναι πως εάν είσαι αφοσιωμένος σ' αυτό που θες να κάνεις τα εμπόδια που θα συναντήσεις θα τα διαπεράσεις σκέφτοντας μόνο και μόνο την ανταμοιβή στο τέλος. Διότι όσοι καταβάλλουν προσπάθειες αντιλαμβάνονται ότι οι χαρές είναι περισσότερες τελικά. Εξάλλου μη

ξεχνάτε:"Δεν υπάρχει δεν μπορώ,υπάρχει δεν θέλω".Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να πραγματοποιήσουμε κι εμείς τα όνειρά μας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΖΟΓΚΟΥ

Παραμύθια...

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΦΙΛΙΑ

Μια φορά και ένα καιρό ήταν ένα μικρό δελφίνι που ζούσε με το κοπάδι του στα ανοιχτά της θάλασσας, χαρούμενο και ευτυχισμένο. Όλη μέρα έπαιζε με τα κύματα πότε πηδούσε στον αέρα και πότε βυθιζόταν στα βαθιά νερά. Όλο το κοπάδι των δελφινιών το αγαπούσε γιατί ήταν το μικρότερο από όλα τα δελφίνια.

Όμως το μικρό δελφίνι είχε ένα μεγάλο ελάττωμα, ήταν περίεργο. Ήθελε όλα να τα μαθαίνει και να τα βλέπει. Συνεχώς τα άλλα δελφίνια το έχαναν και συνέχεια έψαχναν να το βρουν. Μάταια το μάλωναν κάθε φορά και άδικα προσπαθούσαν να του εξηγήσουν τους κινδύνους που υπήρχαν. Εκείνο έπαιρνε το πιο αθώο ύφος του κόσμου και τους έλεγε: <<είδα ένα μεγάλο ξερονήσι και σκέφτηκα τι να υπάρχει άραγε από πίσω;>>

Κάποτε το μικρό δελφίνι χόρτασε τη θάλασσα και του μπήκε στο νου να γνωρίσει τη ξηρά. Μέρες ολόκληρες προσπαθούσε να διώξει την καινούρια του επιθυμία. Είχε ακούσει πολλές φορές ότι στη ξηρά είναι άλλος κόσμος και ότι εκεί υπάρχει ένα μεγάλο θηρίο που λέγεται άνθρωπος. Το μικρό δελφίνι φοβόταν τον άνθρωπο, όμως ήθελε πάρα πολύ να γνωρίσει την ξηρά.

Μια μέρα εκεί που κολυμπούσε με το υπόλοιπο κοπάδι, είδε από μακριά μια αμμουδιά. Άρχισε να κολυμπάει αργά, ώστε το κοπάδι να απομακρυνθεί, και αμέσως έτρεξε για την ξηρά. Όταν έφτασε κοντά έβγαλε το κεφάλι του από το νερό. Η ξηρά του φάνηκε πανέμορφη!!! Είδε βαρκούλες τραβηγμένες στην στεριά, κάτασπρα σπιτάκια στο βάθος, παιδιά να παίζουν στην άμμο και άνθρωποι να μπαλώνουν τα δίχτυα τους κουβεντιάζοντας και σιγοτραγουδώντας.

Το δελφίνι μαγεύτηκε με την ομορφιά της ξηράς και πλησίαζε όλο και περισσότερο. Ξαφνικά άρχισε να ζαλίζεται, να κλείνουν τα μάτια του και να μη μπορεί να κουνήσει το σώμα του. Το μόνο που ένιωθε ήταν από πάνω του σκυμμένους πολλούς ανθρώπους. Σκέφτηκε ότι ήρθε το τέλος του και τώρα οι άνθρωποι θα το σκοτώσουν. Όμως άκουγε τις φωνές των ανθρώπων να λένε:<< δέστε το γρήγορα να το πάμε στο νερό!!>>, << τι όμορφο που είναι!!!>>, << γρήγορα, θα πεθάνει, μην αργείτε!!!>> και ένα παιδάκι έσκυψε και το χάιδεψε τρυφερά. Έπιασαν όλοι μαζί οι άνθρωποι το δελφίνι και το έριξαν στο

νερό, αυτό συνήλθε και έτρεξε να βρει το υπόλοιπο κοπάδι.

Το μικρά δελφίνι διηγήθηκε την περιπέτεια του στο κοπάδι και όλοι το άκουγαν με μεγάλη προσοχή. Ο αρχηγός του κοπαδιού είπε ότι πρέπει να ανταποδώσουν στους ανθρώπους το καλό που έκαναν στο μικρό δελφίνι. Όλα τα δελφίνια μαζί αποφάσισαν ότι από εδώ και πέρα όταν ένα καράβι πλέει στο πέλαγος να το ακολουθεί πάντα ένα κοπάδι δελφινιών σε περίπτωση που πιάσει φουρτούνα και οι άνθρωποι πέσουν στην θάλασσα, τα δελφίνια να τους παίρνουν στην πλάτη τους και να τους βγάζουν στην ξηρά.

Έτσι το μικρό δελφίνι με την περιέργεια του ήταν η αφορμή να καταλάβουν τα δελφίνια ότι οι άνθρωποι έχουν καλή καρδιά και να ξεκινήσει ανάμεσα τους μια δυνατή και όμορφη φιλία που να κρατάει μέχρι και σήμερα...!!!

ΜΑΡΙΑ ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Η Ορμήνεια του Γεροσοφού

Κάποτε σε μια μακρινή χώρα,ζούσε ένας βασιλιάς,ο Άρθουρ ο Ε'.Εκείνος ήταν τόσο μοχθηρός που κανένας πολίτης δεν τον αγαπούσε,άσχετα το οτι του έδιναν το αντίθετο.Εμ,πως,πως να του πει κάποιος ευθέως πως δεν τον ήθελε για βασιλιά,άφου θρύλοι λένε πως κάποιος που το'χε επιχειρήσει να το κάνει δεν τον ξαναείδε κανείς...!

Οι παλαιοί άνθρωποι έλεγαν πως ήταν σατανικός και πως κάθε τι τον πείραζε. Οτιδήποτε γαλήνιο,αθώο και καλό πάνω στη γη το εξαφάνιζε.Οι μύθοι λένε πως είχε πολύ κακή μοίρα,γεγονός που τον έκανε να σιχαθεί την ίδια του τη ζωή μ'ολάκερα αυτά που πάθαινε καθημερινώς.Ίσως να τον είχε καταραστεί κάποιος.Κανένας όμως δεν ήταν σίγουρος για τίποτα.Γι'αυτό που ήταν όλοι σίγουροι ήταν ότι εαν κάποιος του αντιμηλούσε υπέκυπτε στα βασανιστήριά του...Σύμφωνα με τους θρύλους ο Άρθουρ,στα 17 του, καθώςεπέστρεψε απ'το 10ήμερο ταξίδι του στο Λιχτενστάι,τον περίμενε μια έκπληξη.Στο δωμάτιό του βρήκε ένα μεγάλο ξύλινο μπαούλο.Άναυδος αντίκρισε μία μορφή ενός γέρου να βγαίνει απ'το μπαούλο.Ο γέρος ήταν τόσο τρομακτικός που ο βασιλιάς φοβισμένος έτρεξε να φύγει από την πόρτα όμως εκείνη έκλεισε μόνη της όπως και τα παράθυρα.Τα φώτα έσβησαν καθώς επικρατούσε απόλυτη ησυχία.Φωτισμένο ήταν το πρόσωπο εκείνου του μυστηριωδούς γέρου.Ο νεαρός Αρθούρ άρχιζε να φωνάζει μα ο γέρος του είπε θυμωμένος με βραχνή κι ανατριχιάστικη φωνή"Σταμάτα 1μόνο θα σου πω κι έπειτα θα φύγω!!!" Αυτά ήταν τα μοναδικά λόγια που έμειναν στην ιστορία για δεκαετίες.Καποτός ισχυρίζονται πως εκείνος ο γέρος ήταν ότι μετά από εκείνη τη"μυστική"συνάντηση η συμπεριφορά του γέρου άλλαξε προς το κακό.Επίσης μετά από αυτό το γεγονός ο πρίγκιπας Άρθουρ πάθαινε πολλαπλά δυσάρεστα...Αυτή ήταν η ιστορία του...

Ένα μεσημέρι ο βασιλιάς Άρθουρ είδε απ'το παράθυρο του υψηλότερου ορόφου ένα γέρο σε άσχημη κατάσταση να μπαίνει στην πόλη του.Ο καημένος αφού δεν είχε σπιτικό έστρωσε ένα σέντονι σ'ένα πεζοδρόμιο που όπως καταλαβαίνετε ήταν ιδιοκτησία του βασιλιά.Τότε εξοργισμένος εκείνος διέταξε τους φρουρούς να τον φέρουν στο παλάτι.Έτσι και έγινε .Έπειτα ο βασιλιάς άρχισε τις ανακρίσεις.

"Και γιατί το ένα...,γιατί το άλλο...και με ποιο δικαίωμα".Όταν επιτέλους σταμάτησε,ο γέρος,που φαινόταν σοφός,τον κοίταζε με απορία."Γιατί βασιλιά μου, γιατί τόσο κακία,γιατί τόσο μίσος,γιατί τόσο μαύρο στη ψυχή σου,γιατί;"Ο βασιλιάς παραξενεμένος απ'τα λόγια του γεροσοφού είπε:"Κι εσένα τι σε νοιάζει;Δεν ξέρεις πόσο σκοτείνιασαν οι μέρες της ζωής μου πόσο σκοτείνιασε η ψυχή,τα χαμόγελά μου μετατράπηκαν σε δάκρυα.Αχχχ,πόσο θλιβερό ήταν το παρελθόν μου.Ότι ακριβώς έζησα εγώ αυτό θέλω να ζήσουν στο μέλλον όλοι"."Καλά βασιλιά μου,είπε ο γέρος,έσυ ζεις για το χθες και το αύριο κι όχι για το σήμερα;"Ο βασιλιάς απορημένος τον κοίταξε καθώς προσπαθούσε να επικεντρώσει το μυαλό του στα λόγια του γεροσοφού."Μα δεν ξέρεις τι συνέβη εκείνη τη μέρα μετά τη συνάντηση με..."είπε ο βασιλιάς.Όμως ο γεροσοφός τον διέκοψε:Και ούτε με νοιάζει.Έσυ γιατί ακόμα ασχολείσαι;Αχχχ,βασιλιά μου,μόνο ένα θα σου πω:"**Το χθες μακρινό,το αύριο μυστικό,μα του σήμερα τα δώρα, αν τα θες είσαι το ΤΩΡΑ!"**

Μετά από αυτή τη μέρα οι πολίτες αντιλήφθηκαν μια αλλαγή στη συμπεριφορά του

βασιλιά,αυτή τη φορά προς το καλό.Ο βασιλιάς πλέον καταλαβαίνοντας την έννοια αυτής της σημαντικής πρότασης έκανε το ξεκίνημα μιας καινούριας αρχής.Το μίσος του βασιλιά μετατράπηκε σε αγάπη και...τα δάκρυα ξανά σε χαμόγελα.Όλοι πια αγαπούσαν το βασιλιά και το ίδιο κι εκείνος...Η ιστορία το έμεινε για αιώνες...

Ευαγγελία Τζόγκου